

Március 15.

(napi Ige alapján)

Lectio: Jn 15,1-11

Textus: Jn 15,4

Énekek: 162, 419,1-3, 156, 419,4-5, 90.

Kedves Testvéreim! „Isten alszik.” Mondotta 1849-ben Axente Sever pópa és ezután következett a gyalui vérengzés. Nem csak a cári hadsereg tizedelte magyar őseinket, hanem a sátán munkálkodott a többiek által is, akiket az osztrákok felbízattak ellenünk.

De, ha Isten velünk, kicsoda ellenünk! Már régen azt a Római levélből vett Igét hangoztatta Bethlen Gábor. És annyi átírt és hazug történelem után, forduljunk az igaz történelemhez, mely itt áll előttünk a Bibliában. Mert Jézus nem hazudik! Emberek átírhatnak sok mindent és hazudhatnak és gyilkolhatnak és a szabadságunktól, a jogainktól megfoszthatnak, de amikor Jézus azt mondja, hogy **„Én vagyok az igazi szőlőtő”**, az ember felkapja a fejét: Mit is akar most 2015-ben Jézus ez által mondani? Hát csak azt, Testvéreim, hogy az igaz történelem Istennél kezdődik, Aki egy népet választott magának, a zsidó népet és már Ézsaiás próféta is, de Jeremiás is egy olyan szőlőskertről beszél, amely az Isten szívéből és értelméből fakad, amelyet körbevett sánccal, őrtornyot épített bele és sajtót, hogy aztán majd drága szőlő teremhessen a szőlőtőkéken és mustot sajtoljanak és egymásnak örüljenek. Aztán ez a nép nem mindig figyelt az Úr Istenre és ilyenkor Isten is leveszi szemét róluk. Nos, nincs igaza az ortodox pópának, nem alszik Isten, de hogyha te, vagy én nem törődünk Vele, egy idő után megteheti, hogy elfordul tőlünk. És jöttek a vadak,... és jöttek a tolvajok,... és garázdálkodtak,...és tönkretették a szőlőskertet. És lett sírás és nyomorúság egy egész nép életében. És ez nem csak a zsidókra vonatkozik. A választott népre. Jézus Krisztus által Isten

választott népe vagyunk. Igaz, hogy Isten választott népe még a Makkabeus pénzérmékre is a szőlőtőkének a képét tette, az is igaz, hogy az egykori jeruzsálemi templom homlokzati ajtaján is a szőlőtőkének a képe volt, de egyszer csak ez a szőlő elfajult, elvadult, mert Isten nélkül az embernek az élete csak ezt eredményezheti. Azonban Isten egy idő után új szőlőt plántál. Egy új szőlőtőt. Jézust. Ezért mondhatja és mondta is Jézus: „**Én vagyok az igazi szőlőtő.**”

Milyen érdekes! Ugyanaz az ősi szó cseng Jézus ajkán, mint az Atyának az ajkán ott a csipkebokorból: **Vagyok**, aki vagyok. Jézus is azt mondja: **Én vagyok...** Elvadulhat a szőlő, elvadulhat a nép, istentelen és embertelen módon viselkedhetik, de Isten akkor is **van**. És ez ma is így hangzik: **Vagyok!** És holnap is így hangzik: **Vagyok**. **Vagyok**, aki **vagyok**, ez azt jelenti, hogy **leszek, aki leszek**, vagyis örökké létezek. A mindannyiunk életében jelen levő Úrról van szó.

Amikor Jézus azt mondja, hogy én vagyok a szőlőtő, arra kell gondolnunk, hogy milyen jó, hogy van egy szőlőtő, ahonnan táplálkozhatnak a venyigék, a hajtások. Táplálkozhatnak abból, ahol az élet fakad, ahonnan az élet származik. Ezt a szőlőtőt az Atya gondozza. Gondját viseli. Ahogy te is kertedben metszed a szőlőt, úgy metszeget bennünket is az Atya. Azt a vesszőt, amely gyümölcsöt nem terem, lemetszi. Amelyek pedig gyümölcsöt teremnek, azokat megtisztítja., hogy több gyümölcsöt teremjen. Minden szőlőveszőt, amely gyümölcsöt nem terem... Vannak ilyen életek. Gyümölcstelen életű emberek. Vannak emberek, akik önző módon élnek. Vannak emberek, akik nem törődnek már a családjukkal sem. Csak a maguk örömeivel, élvezetével vannak elfoglalva. Vannak emberek, akik nem törődnek a gyülekezettel, a nemzettel. Milyen jó, hogy ezen az ünnepnapon odafigyelhetünk az Úr Jézus Krisztusra, aki arra hív bennünket, hogy megálljunk és gondolkozzunk el, mert eljöhet az idő, amikor lemetsz az Atya.

Vajon kikről beszél itt az Úr Jézus Krisztus? Bizonyosan azokról, akik megtagadják Őt. Vajon a mi életünkben hányszor történt ez meg?! Nem hangosan, kimondva tagadtuk meg az Úr Jézust, de valahogy nem vágytunk Hozzá. Úgy viselkedtünk, mint aki megtagadja, mint aki nem is ismeri Őt. Inkább maradtunk a nyugalomunkban, a pihenésünkben, a szórakozásunkban. Mit nekem

a templom?! Mit nekem az Úr szava?! Nem foglalkozom én vele. Úgy élt az ember sokszor, mintha megtagadta volna Őt.

Azokra is gondolhat az Úr Jézus, akik csak szájjal vallják, hogy Jézus az övük és ők Jézust szeretik. Sokszor megszégyenülve állunk Jézusunk előtt, mert mi is csak fogadkozunk, mi is sokszor csak kérjük, hogy segítsen, hogy áldjon meg és akkor majd jön a fogadkozásunk, hogy templomba járók leszünk, jobban fogunk imádkozni, többet fogjuk olvasni az Igét. Mindez csak fogadkozás marad. Csak szájjal valljuk meg Őt. Mondjuk mi: Uram, Uram, de ezekről mondja Jézus, hogy nem mennek be az Atya országába. Az a „szőlővessző”, aki így viselkedik, aki nem marad meg benne. Azt az Atya lemetszi. Ez nem a halálra vonatkozik. Minden ember meghal egyszer. A metszés azt jelenti, hogy kiiktat bennünket az örök örömből. Nem lesz részünk, nem lesz helyünk a mennyei örömben és boldogságban. Vagyis itt a földi létben kell eldöntenie mindenkinek, hogy Jézusban akar-e maradni és gyümölcsöt akar-e teremni? Vagy pedig csak élni, tengődni akar belőle. Hadd teljenek a napok úgy, ahogy teltek eddig is! Jól van az úgy, ahogy eddig volt! Közben megcsontosodik a lelki életünk, és egyházunk élete és nemzetünk élete. Jézus szava azonban újból a fülünkbe cseng: **„Maradjatok én bennem... és teremjétek gyümölcsöt! Még így is azt mondja Jézus, hogy az a vessző, amely gyümölcsöt nem terem, azt is metszegeti az Atya.**

Akik nem teremnek gyümölcsöt, azok megégettetnek, de a gyümölcstermő vesszőket megtisztítja az Atya, hogy több gyümölcsöt teremjenek. Ha a szőlő szólni tudna, amikor a szőlősgazda tisztogatja és metszegeti, bizony sírna és jajongna. Szép magyar szóval azt mondjuk a metszés után, hogy könnyezik a szőlő. Sír a szőlő. Ki tudná ezt más nyelven ilyen szemléletesen elmondani?! Csodálatos nyelvünk van! Becsüld meg, Testvérem! Amikor könnyezik a szőlő, gondold magad életére. Vajon nem ez történik veled is a gyászban, a betegségben, a problémák közepette? Gondold csak vissza eddigi életedre, vagy a történelmünkre! Vajon nem ez történik velünk, hogy tisztogat bennünket az Úr? Tisztogat, hogy egyre több gyümölcsöt teremjünk! Gondold meg, mi lenne velünk, ha úgy elhagyna az Úr?! Elvadulnánk és silány gyümölcsöket teremnénk. Az ilyen „szőlő-élet” savanyú, nem kívánatos!

Kertünkben jön a szőlő nagy ellensége, a seregély és mind megeszi a szép fürtöket. A mi életünkben is ez történik. Jön a legnagyobb ellenségünk, a sátán és sötétté, még szomorúbbá teszi az életünket. Belevisz bennünket a legnagyobb mélységbe, hogy ne azt lássuk, hogy Isten éltetni akar és gyümölcstermővé akar tenni a metszegetések által. Ilyenkor átadja az ember magát a csüggedésnek, a keserűségnek, a semmittevésnek. Vigyázz, Testvérem, ez mind – mind a sátán mesterkedése! Meg akarja gátolni, hogy te Isten tisztogatása által drága gyümölcsöket teremj a közösség érdekében. Ugyanis nem magunkra nézve teremtettünk, hanem a másik ember számára: hitvesem számára, a gyermekem, az unokám számára, a testvérek számára és mindenek előtt az Isten dicsőségére!

Jézus azt mondja, hogy az Ő beszéde által tisztogat bennünket az Atya. Milyen fontos Istennek az Igéje! A Szentírás! Ezt akarták kivenni a kezünkből. Ezt a Könyvet zúzták be WC-papírnak. Elvették a határnál...Hadd ne tanulj meg, ne értékelj Isten beszédét. Az ugyanis megtartó erő. Megtartja a szőlő venyigéjét, ha a szőlőtőkéből él. Isten drága Igéjéből, bátorításából.

A megtisztogatás még mást is jelent: Jézus Krisztusnak a véré! Drága ajándékot adott nekünk a mennyei Atya. Az Ő Egyszülött Fiát. És adta a keresztfára. Ott halt meg, ott imádkozott érted és értem: Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek. Ez reménységgel kell, hogy eltöltsön bennünket, hogy Ő tisztogat a vére által és majd úgy állunk ott a színe előtt, mint akik Krisztusban megigazultak. De ha nem vágyakozol a golgotai kereszt tövébe, vajon megtisztul-e az életed? Jézus azt mondja: Aki én bennem marad..., sőt majd azt is mondja: Maradjatok én bennem. Ez azt is jelenti az ősi szöveg szerint, hogy kitartani mellette. Vele lenni és vele helyt állni. A keresztyén élet egy hatalmas küzdelem. Maradjatok meg én bennem – ez azt is jelenti, hogy hozzá kell menekülni, ha gondod és problémád van és belekapaszkodni, mint a gyermek az édesanyja kezébe és tanácsot kérni Ő tőle és erőt meríteni Belőle. Hogy táplálja a tőke a venyigét! Hogy táplál Jézus Krisztus bennünket! Ő az életnek a kenyere, az életnek az itala.

Ha Jézusban maradunk, örömteli életünk lehet. Olyan élet, mint a Jézusé, aki szolgált mások javára. Mi is szolgálhatunk másokért. S akkor nem önző

emberek leszünk, akikről meg sem fognak emlékezni. Szolgálunk családunk, népünk javára. Olyan örömünk lesz, mint Jézusnak. Örömünk teljes lesz. Ehhez még Pál apostol szavait is idézzük a Filippi 4,4-ből: Örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom örüljete! Ne keseregjete hát, hogy elveszett egy szabadságharc. Dehogya vesztett az el, hiszen ha emlékezel reá, akkor még mindig ható erővel bír. És nem fejeződött be. Tovább folytatódik, hogy győzedelmeskedj először a magad életére nézve: a bűn és a gonosz felett, hogy ne az irigység és szeretetlenség legyen a szívedben, hanem az Isten dicsőségére élj. Ismét mondom örüljete, mondja Pál apostol. Az embernek az öröme csakis Jézus Krisztusban lehet teljes. Áldott ünneped legyen ma az Úrban és maradj Benne velem együtt és teremjünk áldott gyümölcsöket Isten dicsőségére és egymás javára.

Gyümölcs nélkül lemetcsenek és kárhozatra jut az ember.

Aki gyümölcsöt terem a tisztogató után, annyi öröme lesz, annyi örömet ad neki az Úr, hogy el sem tudja képzelni.

Ámen.

Biharszentjános, 2015.03.15.

Csomay Árpád.